

Stowarzyszenie Willa Decjusza

Stowarzyszenie Artystyczne Muzyka Centrum

Studio Muzyki Elektroakustycznej Akademii Muzycznej w Krakowie

8.10.2017, 17.00, Willa Decjusza, ul. 28 Lipca 1943 17 a

Willa Nieznana / Villa Unknown

GrupLab + Muzyka Centrum

Bożena Boba-Dyga - głos/voice GL

Edyta Maşior - elektronika/electronics GL

Dominika Peszko - fortepian/piano GL MC

Lorenzo Brusci - elektronika/electronics GL

Marek Chołoniowski - elektronika/electronics GL MC

Piotr Madej - elektronika/electronics GL

Artur Lis - video GL

Kazimierz Pyzik - kontrabas/double-bass MC

Marcin Strzelecki - gitara el./ el. guitar GL

Márton Simon (H) - **Sírás**

Henry Cowell - Aeolian Harp (1923) - Dominika Peszko (piano)

Agda Bavi Pain(SL) - **Tanky na Atlantídu**

Henry Cowell - The Banshee (1925) - Dominika Peszko (piano)

Igor Malijevský (CZ) - **54. týden**

Roman Haubenstock-Ramati - Alone 2 (1971) - K.Pyzik (double-bass)

Maria Hawranek (PL)

Złodzieje morza, Kąpiel, Połów, Czesanie

Márton Simon (1984, Hungary) - poet, translator and slam

poetry performer. Studied aesthetics, literature and Japanese language at Pázmány Péter and Károli Gáspár Universities; is publishing poems since 2004. Published two poetry collections:

Songs from the Mezzanine (2010), *Polaroids* (2013). Released an experimental spoken word album too: *Before You Say Something* (2017) - with jazz drummer Levente Boros. Translated novels of Jennifer Egan and Etgar Keret from English, and poems of Ryuichi Tamura, Shuntaro Tanikawa (etc.) from Japanese. Regularly participates in poetry readings and slam poetry events. Is currently working on his third poetry collection. Lives and works in Budapest, Hungary.

Sírás

Csak lassan figyeltél fel rá. Az éles, déli fény, a műanyagszékek,
a drótkerítés túloldalán a sárgás, kiégett mező mind
olyan valószínűtlenné tették, először fel sem ismerted
csak hallottad, hogy valami zaj. Épp azért álltál meg,
mert itt - ránézésre - mintha lehetetlen lenne sírni.

A benzinkút hátsó bejáratánál, piros napernyők alatt,
a szürkés fal melletti asztal. Parkoló csíkjai. Papírpohárban híg, sötét.
Leültél megírni, hogy nem mész vissza többet. Nem volt csattanás sem,
csak mire elküldted, az az egyre élesebb, aztán kórusban hozzá a többi.
Hogy végre felfogd. Kiabáló emberek átizzadt ingben,
jajveszékelés, ijesztően szabályos foltokban hámló, világos ég.
Az automata ajtó csapódott rá, ránézésre öt éves se volt, úgy lógott a
keze,
mint egy halott madár feje. Fakón remegett körben a hőség.

Azt kellett volna írni, hogy "ott én már egyedül sírni, vagy ha bármi mást, abból is csak annyit hallanál", ehelyett volt ez a "soha więcej".

Közben a zaj kocsiba szállt, indulni készült, és mire elhúzott melletted, meg is kaptad menetrendszerűen a választ, szokásos mellébeszélés, "Nincs Isten", ilyesmi. Az asztalon hangyák vittek betűket. Csend lett. Dél volt, és úgy tűnt, többé sosem múlik el. Erre mit mondj?

"Az lehet. De ha, van, akkor most egy kék parkban áll egy sáros, eltaposott fióka fölött, és nézi és irigykedik."

Po prostu słuchałeś go powoli. Ostre, południowe światło, plastikowe krzesła,

przez ogrodzenie z drutu żółte, spalone pole jest wszystkim sprawiło, że nie przypuszczano, że najpierw tego nie znałeś po prostu słyszałeś, że był jakiś hałas. Dlatego przestałeś, bo tutaj - na pierwszy rzut oka - wydaje się niemożliwe płakać.

Na tylnym wejściu do stacji benzynowej, w czerwonych parasolach słonecznych,

stół obok greyjskiej ściany. Listwy parkingowe. W papierowych kubkach, cienka, ciemna.

Usiadłeś, aby napisać, że już nie wrócisz. Nie było też pęknięcia, dopiero wtedy, kiedy go wysłałeś, staje się ostrzejszy, a potem chór z innymi.

Aby wreszcie to zrozumieć. Krzycząc ludziom w bluzie, płacz, upalne, ukryte plamy.

Automatyczne drzwi trzasnęły, a nie pięć lat, jego dłonie wiszące, jak głowa martwego ptaka. Drżał z upału.

Powinieneś być napisać "tam płakałem sam lub, jeśli cokolwiek innego, po prostu usłyszysz wszystko ", zamiast tego" nigdy nie było ".

W międzyczasie hałas wpadł do samochodu, zaczął odchodzić, a kiedy jeździłeś obok ciebie, masz regularną odpowiedź, regularną rozmowę, "Nie ma Boga", coś w tym stylu. Na stole mrówki zabierały listy. To była cisza.

To było na południe i nigdy się nie skończyło. Co mówisz?

"Może to być, ale jeśli jest, jest teraz błotnisty niebieski park, przepelnienie gałęzi, oglądanie i zazdrość".

Agda Bavi Pain (1976, SK) – author and so called „controversial“ artist

born in Košice. He has published poetry books as well as novels and also writes for theatre, TV, film and advertising. His first book of poetry *Košť & Koža* (2002, Skin & Bone) was labelled as satanic while his first gory novel *Koniec sveta* (2006, The End Of The World) won international literary award Big Prize for Literature from Eastern Europe Bank Austria Literaris. First ever Slovak gangster movie *Babie leto* (2013, Indian summer) based on the book was premiered in cinemas in 2013. New book of threatening poems *Pästiarsky list* (2017, Fist List) is out this autumn.

Tanky na Atlantídu

Tam vylovili predsa starú ríšu
s fermentujúcimi nánosmi
 spod poklopu dna
zabudnutý svet zabájený
 kontinent dokument
 Anonymusov

vytiahli z vody náš spoločný domov
aby sme si ho späť vydobyli silou
transportérov a hesiel
 Bulou blasfémie svoje
 svoje si berieme a cudzie nechceme

vráťte
prsty s kľúčmi ulice a ľudí starý rítus
na chodníku postojáčky
 – neprejdeš
 testom uhlíka tak vráťte mi

späť moju
atmosféru dusíkatých splínov
venušu stratenú pod pribúdajúcimi kožuchmi
večer so srdcovou dámou, taxík, hotel Grand
modrú guľu v monochromatickom zábere
planétu odstrčenú slnkom
Atlantída Aqualand

Igor Malijevský was born in Prague in 1970. He studied theoretical physics as well as philosophy at Charles University, but since the mid-1990s has devoted himself primarily to photography and writing. He has published three books of poetry and two collections of short stories, including *Moon Above the Tagus River* (2014); he established and leads EKG, a well-known monthly literary cabaret in Prague. His stories and poems are based on a poetical understanding of our everyday reality, a style he describes as “photography in words.” His works have been translated into Russian, English, Polish, German and other languages, and he has exhibited his photographs in the USA, China, South Korea, the Philippines, and Europe. His recent work includes *Znamení Lvova/Signs of Lvov/знаки львова* (2016), a book of photographs accompanied by poetic texts in Czech, Ukrainian, and English.

54. týden

Prosklenými okny nahlíží do kanceláře tma. Zůstávám poslední v práci a najednou se ve mně rozhostí takový zvláštní, dávno nepoznaný klid. Takové podivné, vlastně příjemné šimrání někde uvnitř. Pravda, v tomhle stavu mi to obvykle moc nemyslí, ale mechanickou práci zvládám. Jsem sám v obrovském otevřeném prostoru, část z něj už obsadila tma, ale můj kout je ještě osvětlený, nechce se mi domů, je mi tu dobře, žiju tu teď svůj příběh, ať už je jakýkoliv. Uvařím si ještě jedno kafe, otevřu ještě jednu krabici se složenkami. Pustím si z notebooku nahlas muziku, to je veliké privilegium, pustit si muziku jen tak volně do otevřeného prostoru, bez sluchátek, nechat ji utíkat mezi monitory, schovávat se za přepážky z dřevotřísek, nahlížet do kuchyňky, dělat kotrmelce na koberci. Mechanicky se probírám složenkami, třídím je, testuji, hledám chyby. Zjišťuji, že jsem narazil na zvláštní sérii, která končí číslem jakoby z kalendáře, série začíná rokem 1970, to jsem se narodil, a pak napřeskáčku procházejí mýma rukama další roky 1980, 2013, 1996, ... zjišťuji až s velkým zpožděním..., uvědomuju si, že se mi vybavují místa, kterými jsem v těch letech prošel, ne nějaká zásadní, ale konkrétní místa, vidím strom nebo louku, nebo roh nějakého baráku nebo nějaký byt, vybavují se mi pocity co se z těch míst uvolňují, nevím, kde ta místa jsou, ač jsou reálná a po dlouhém přemýšlení je většinou dokážu zařadit, ale v hlavě mi probíhají nezařazená, tak jako ty složenky, náhodná místa, a možná ne náhodná, možná seřazená podle nějakého klíče, který neznám, zvláštní je, jakoby na ničem nezáleželo, na prostoru a vlastně ani na čase, ačkoliv ty roky

obvykle sedí, ale kdo ví, třeba se ty vidiny od těch let jen nějak odrážejí, jen se v těch náhodných letopočtech lesknou, na řadě z těch míst, která mi teď plují hlavou, jsem byl s někým blízkým, ale musel bych vystoupit z toho pološera automatické práce, z té podivné psychedelické tuposti, která se mne zmocnila, abych zjistil..., abych se analyticky dopracoval k tomu, kdo tam se mnou byl a proč, jaký byl ten tehdejší příběh. Jediné, co vnímám zatraceně přesně, jsou pocity, většinou příjemné, asi jsem chytl šťastnou sadu složenek, příjemné hřejivé pocity, jako by to bylo to jediné, na čem záleží, zvláštní zachvění při procházce podél moře, někde, možná s někým, ale v tomhle případě asi ne, tyhle pocity mívám když jsem sám, sladká opuštěnost ve vesmíru, ale i jiné, těšení se na kohosi v kuchyni, vařím..., ne připravuji na stůl, asi vaří ten druhý, ale kdo, musel bych si vybavit celý byt, pak bych se k tomu snad dostal, ale další složenska čeká a tak surfuji po těch letopočtech a představuji si, že možná tohle jsou ty asociace, které člověk zažívá, když jde do tuhého, když mu běží „ten životní film“, jak se povídá, možná že tohle je ten film, ta nesrozumitelná, ale přesná série pocitů, chvíl, kdy jsem byl na světě. A být na světě není jen tak. Podezřívám pár kolegů, že to ještě nikdy nezažili.

Otevřeným prostorem zní již potřetí to samé CD indiánských melodií, jako by sem patřily, jako by dobývaly zpátky teprve nedávno ztracené území na louce za vesničkou Stodůlky. Indiánský tábor. Ze zamyšlení mne vytrhne telefon. Volá mi babička, která se předevcírem zbláznila. Odkotvila.

- Igorééé, proč jsi mě tady nechááááál.

- Kde jsem tě nechal?

- No tadýýý, v Odolenýýý vodě, ve mlejně, přeci.

-Nejsi v Odolený vodě, jsi ve Švermově. Doma.

Maria Hawranek

– (1987, PL) freelance journalist and reporter. She graduated from College of Inter-Faculty Individual Studies in the Humanities at Jagiellonian University in Kraków with Spanish Philology as her main area of interest and later from European Studies at Universidad de Sevilla. Since 2013 she has published in the most read and impactful Polish journals such as Gazeta Wyborcza and its supplements: Duży Format, Wysokie Obcasy, Magazyn Świąteczny, as well as Tygodnik Powszechny and Newsweek. She is a co-author of a non-fiction book „We only dance at All Saints’ Day” (Tańczymy już tylko w Zaduszki, Znak Publishing House, 2016) which contains 15 reportages from Latin America. It was awarded Magellan’s Prize 2016 for the best non-fiction book. She was also co-nominated for Teresa Torańska Newsweek’s Award 2015 for young journalist.

Fragmenty rozdziału „Złodzieje morza” z książki reporterskiej Marii Hawranek i Szymona Opryszka „Tańczymy już tylko w Zaduszki” (Znak, 2016)

Złodzieje morza

Na karaibskiej wyspie Santa Cruz del Islote nie ma wielu rzeczy.

Stałego lekarza. Przyjeżdża raz w miesiącu na tydzień. – Ma chłop rodzinę. – Położna, która odebrała wszystkie porody na wyspie, rozumie go.

Prawnika. Według szefowej rady wyspy umarłby tu z głodu.

Polityków. Przyplływali, obiecywali, płacili za głosy mieszkańców, potem przepadali. Są za to cztery sklepy, gdzie można kupić jajka i pieluchy na sztuki, a cukier i wodę – na woreczki.

Lodowy smirnoff, który przy czterdziestostopniowym upale smakuje jak woda ognista. Reklama sieci komórkowej. Zakurzony second-hand z ciuchami z USA. Kompleksy mieszkańców. Nie chcą żyć na najgęściej zaludnionej wyspie świata.

Kąpiel

Kolumbijska Santa Cruz del Islote z lotu ptaka wygląda jak skrawek kolorowego osiedla wrzucony przypadkiem do Morza Karaibskiego. Leży przy północnym wybrzeżu Kolumbii w archipelagu San Bernardo, na który składa się dwanaście rajskich wysp i ona, czarna owca, co zamiast plaż ma betonowe keje. Nie wylegują się na nich turyści. Jeśli w ogóle tu przyplływają, nie ściągają nawet kapoków, przebiegają przez wyspę, robią zdjęcia i wsiadają z powrotem na łódkę. Czasem rzucą z niej cukierki do dzieci. Ludzkie safari w karaibskim wydaniu.

Wyspa ma powierzchnię niecałego hektara. Mieści dziewięćdziesiąt domów, dwupiętrową szkołę, dwie jadalnie. Na środku stoi krzyż. Jest też kościół ewangelicki przerobiony z areny walk kogutów. Cmentarz znajduje się na wyspie Titipán, pięć minut motorówką. Boisko do piłki – na wyspie Múcura, dziesięć minut. Miasto Tolu, skąd przyplływają nauczyciel i lekarz, to godzina rejsu. Stamtąd, raz na jakiś czas, wypływa łódka po śmieci. Wzywana przez telefon.

(...)

Połów

(...)

Ojciec Rocío w ogóle nie bał się morza. Łowił ryby, łapał langusty i homary. W łózkach innych kobiet przestał nurkować, gdy przybił na stałe do brzegów wyspy i poznał matkę Rocío. Sama Rocío jest jego ostatnim, 19. dzieckiem.

- Dawniej fale uderzały o drzwi naszego domu. Dziś, jak widzicie, brzeg jest oddalony o jakieś dwadzieścia-dwadzieścia pięć metrów. Jak to możliwe? Tata przez lata okradał morze. Zalewał betonem śmieci i caracolazo, skorupy ślimaków morskich. I tak metr po metrze dobudowywał Santa Cruz. - Uśmiecha się na widok naszych zdziwionych min. - Ale dalej jest już za głęboko. Po drugiej stronie wyspy jeszcze się mogą rozrastać, ale tam mieszkają lenie i im się nie chce.

(...)

Czesanie

- Skąd jesteście? - pytają na dzień dobry kilkuletnie dziewczynki. Prześcigają się w pleceni warkoczyków, rwaniu obcych im blond włosów i wkładaniu palców do zielonych, egzotycznych oczu.

- Z Polski.

- A co to za wyspa?

